

bire de limba întregului popor, « limba literară » are legile ei de dezvoltare. Selecția este aproape cea mai importantă dintre aceste legi. Limba literară își însușește unele elemente din limba întregului popor, respinge pe altele, iar pe celelalte le reglementează »¹. Se pune însă întrebarea: dacă limba literară este lipsită de naturalețe și dezvoltare internă, se poate oare vorbi în general de legi interne? Singura « selecție » a unui sau altui element din limba întregului popor poate oare fi socotită ca lege internă de dezvoltare? R. I. Avanesov explică faptul că, în acest caz, el are în vedere anumite domenii ale limbii. « Selecția și reglementarea, dar nu dezvoltarea proprie — scrie el — în aceasta constă, în primul rând, specificul dezvoltării limbii literare în domenii atât de importante ca sistemul fonetic și structura morfologică »².

Totuși, când este vorba de îmbogățirea vocabularului și mai ales de formarea cuvintelor, de sintaxă și semantică, Avanesov vorbește clar și precis despre legile interne de dezvoltare specifice limbii literare.

În treacăt și L. Andreicin pune problema legilor interne de dezvoltare a limbii literare. El arată, pe de o parte, că limba literară reprezintă « un sistem viu, unitar, care se dezvoltă și se îmbogățește nu în mod mecanic și artificial, ci ținând seama de factorii lingvistici interni și sociali care acționează în mod activ »³. Pe de altă parte însă, L. Andreicin nu vorbește clar despre legile interne de dezvoltare, caracteristice limbii literare. Legile interne de dezvoltare ale limbii literare sint, după părerea lui, înseși legile vorbirii populare. « Limba literară — scrie el — se dezvoltă datorită acțiunii legilor interne de bază ale dezvoltării întregii vorbiri populare și de aceea ar fi injust să fie socotită ea însăși limbă națională »⁴. Iar în continuare, adaugă: « În vorbirea tradițională a mediului popular se păstrează în forma cea mai perfectă legile și tradițiile sănatoase specifice limbii. În totalitatea vorbirii populare se simte întotdeauna pulsul unei creații lingvistice multilaterale și bogate, în conformitate cu cele mai pure și sănatoase tradiții populare lingvistice. De aceea limba literară nu se poate separa în dezvoltarea sa de baza vorbirii populare (a dialectelor) »⁵.

În toate aceste cazuri vorbirea națională, respectiv dialectele, sint primite ca o bază naturală și aproape de neschimbat a limbii literare, care în mod direct și nemijlocit condiționează schimbările din componența și dezvoltarea ei interioară. Iată de ce și autori ca R. I. Avanesov, care sint înclinați să vorbească despre legi interne caracteristice și specifice limbii literare (cel puțin în unele domenii ale ei), fac acest lucru cu o oarecare rezervă. « Dar oare întotdeauna ele se deosebesc de legile interne de dezvoltare ale limbii naționale — scrie Avanesov — și în ce constă specificul lor? Acestea sint probleme care necesită un studiu special »⁶.

S-ar putea sublinia aici faptul că lipsa deocamdată a unei concepții definitive, stabilite în mod științific, despre fondul limbii literare împiedică în mare măsură și înțelegerea justă a problemelor legate de periodizarea și legile interne de dezvoltare.

¹ Op. cit., p. 18.

² Op. cit., p. 18.

³ LIUBOMIR ANDREICIN, *На езиков пост*, Sofia, 1961, p. 11.

⁴ Ibidem, p. 10.

⁵ Op. cit., p. 17.

⁶ Op. cit., p. 17.